

Beslutningsforslag nr. B 27. Fremsat den 10. oktober 1996 af Villy Søvndal (SF), Anne Baastrup (SF), Steen Gade (SF) og Jes Lunde (SF)

Forslag til folketingsbeslutning

om etablering af permanente behandlingstilbud til ludomane personer

Folketinget opfordrer regeringen til inden den 1. januar 1997 at etablere permanente behandlingstilbud til spilleafhængige personer (ludomaner). Finansieringen af behandlingstilbudene skal ske over statens indtægter på spil m.v. Der afsættes 1,5 promille af spilleindtægterne til dette formål.

Bemærkninger til forslaget

Ludo er latin og betyder »jeg spiller«. Normalt forbinder man *ludo* med familiehygge og spil om pebernødder. Men sættes betegnelsen *mani* – sygelig tilbøjelighed – efter *ludo*, får man et begreb – *ludomani* – med en helt anderledes dyster betydning. Og de fleste ved også, at det nu ikke længere handler om pebernødder, men at det i stedet drejer sig om spillelidenskab, penge – *mange* penge – om økonomisk kriminalitet og om mennesker og familier i opløsning.

I 1994 startede behandlingshjemmet Ringgården i Middelfart et forsøg med behandling af ludomaner. Forsøget blev støttet af Sundhedsministeriet, Socialministeriet og Sygekassernes Helsefond, og det kan uden overdrivelse udnævnes til en bragende succes. For behandlingshjemmet Ringgården, for de mange enkeltpersoner og familier, der har lidt under ludomaniens åg – og også en succes for den danske stat, der har sparet tusinder og atter tusinder af kroner på socialhjælp, tvangsfjernelser og udbedring af de skader, som ludomaner forøver på sig selv og deres omgivelser.

På internationalt plan har der gennem nogle år været en stigende erkendelse af, at forskellige former for afhængigheds- og tvangsadfærd besidder en række fællestræk, uanset hvilket »stof« (alkohol, narkotika, medicin) eller hvilken adfærd (f.eks. spiseforstyrrelser) afhængigheden drejer sig om. For ludomaniens vedkommende diskuteres det aktuelt, om den sygelige spillelidenskab er et afhængighedssyndrom eller et symptom på en bagvedliggende forstyrrelse af personligheden. Under alle omstændigheder har de fleste udenlandske erfaringer med behandling af ludomane personer fundet sted inden for psykiatrien. Og det skyldes hovedsagelig, at ludomaner sædvanligvis først beder om hjælp, når de er langt ude i uføret – så langt, at de debuterer med depressive symptomer og/eller selvmordstruende adfærd. Behandlingen har i mange tilfælde været nødtørftigt rettet mod de problemer, som er fulgt i kølvandet på ludomani, og kun sjældent mod selve spilleadfærd, som derfor har vist en udbredt tendens til at vende tilbage. Ludomanerne bliver ganske enkelt ikke helbredt, men kun symptombehandlet i de fleste tilfælde.

Ringgårdens forsøgsprojekt er derimod defineret som et forsøg på at »oversætte« en eksisterende alkoholbehandlingsmodel til ludomani. Og meget tyder på, at denne metode er endog særdeles anvendelig. I de knap to år, Ringgårdens forsøg varede, har 61 ludomaner været i behandling. Af disse er 60 pct. helt ophørt med at spille, 20 pct. har opnået en bedre kontrol med deres spillelidenskab, men har dog haft enkelte tilbagefald. De resterende 20 pct. har enten haft vedvarende tilbagefald eller ikke fuldført det samlede kursusforløb.

For langt de fleste gælder desuden, at de har opnået en markant bedring af den psykiske trivsel, hvor f.eks. selvmordsforsøg og kriminelle aktiviteter næsten er forsvundet fra gruppen på 61 deltagere. Endelig har deltagerne typisk oplevet en klar forbedring af deres privatøkonomi og af deres sociale netværk, bl.a. forholdet til ægtefælle og børn.

Nogen sikker opgørelse over problemets omfang i Danmark foreligger ikke. Men pressebevågenheden omkring Ringgårdens forsøg har været fulgt af talrige henvendelser fra ludomaner og deres pårørende til behandlingshjemmet i Middelfart. Medio 1996 stod der således ca. 250 personer på Ringgårdens venteliste.

Dertil kommer, at alment praktiserende læger, psykologer, distriktspsykiatriske teams og socialforvaltninger landet over har henvendt sig til behandlingshjemmet med ønske om at få råd og vejledning i forbindelse med de – ligeledes mange – henvendelser, som de nævnte personer og institutioner får fra mennesker med spillelidenskab. Der er således et stort behov for at afsætte ressourcer til at forebygge og behandle for ludomani.

Og ressourcerne er i høj grad til stede. Behandlingshjemmet Ringgården har anslået, at en fortsættelse af forsøget vil koste ca. 2 mio. kr. – eller omtrent 1,5 promille af de samlede spilleindtægter. En meget beskedent omkostning for at rette op på nogle af de

ulyksaligheder, som staten er med til at forårsage via de mange spil.

Statens indtægter på spil (løbende priser):

1991:	659,1 mio. kr.
1992:	925,6 mio. kr.
1993:	1.205,0 mio. kr.
1994:	1.256,4 mio. kr.
1995:	1.269,8 mio. kr.
1996: (anslået)	1.315,0 mio. kr.

Som det fremgår af ovenstående opgørelse, er statens indtægter fra de statskontrollerede former for spil fordoblet i perioden 1991-96. Omsætningen er mellem 4 og 5 gange større end indtægterne svarende til, at hver dansker fra spædbarn til olding spiller for

over 1.000 kr. årligt. Ingen ved med sikkerhed, hvor mange ludomane personer der er, men i opgørelser fra Tyskland og Sverige skønner man, at ca. 1 pct. af befolkningen spiller på en måde og i et omfang, der opfylder amerikanske psykiateres kriterier for *pathological gambling* – sygelig spillelidenskab. I Danmark ville dette svare til 50.000 personer. Et mere forsigtigt skøn, der tager højde for, at spil i Danmark er på et relativt lavt stadium endnu, går på, at mellem 0,25 pct. og 0,5 pct. af befolkningen er ludomaner – dvs. mellem 13.000 og 25.000 personer.

Uanset skønnet er det uden for enhver rimelig tvivl, at adskillige tusinde mennesker tynges under spillelidenskabens åg, og det er nogle af disse mange tusinde ludomane personer, som dette forslag til folketingsbeslutning vil komme til undsætning.

Skriftlig fremsættelse

Villy Søvndal (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af permanente behandlingstilbud til ludomane personer.

(Beslutningsforslag nr. B 27).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.